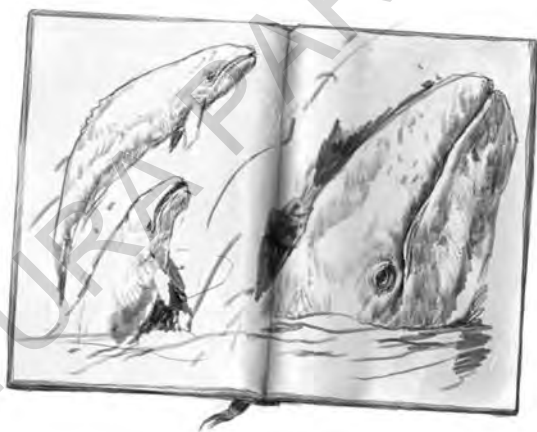

BALENA DISPĂRUTĂ

HANNAH GOLD

Ilustrații de Levi Pinfold

Traducere din limba engleză de Justina Bandol

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GOLD, HANNAH

Balena dispărută / Hannah Gold ; il. de Levi Pinfold ; trad. din

lb. engleză de Justina Bandol. - Pitești : Paralela 45, 2023

ISBN 978-973-47-3871-7

I. Pinfold, Levi (il.)

II. Bandol, Justina (trad.)

821.111

Originally published in the English language in Great Britain by
HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers Ltd.,
under the title:

The Lost Whale

Hannah Gold

Text copyright © Hannah Gold 2022

Illustrations copyright © Levi Pinfold 2022

Cover illustrations copyright © Levi Pinfold 2022

Translation © Justina Bandol translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Lui Chris, oceanul și lumea mea

EDITURA PARALELA 45

CAPITOLUL UNU

Sosirea

PPRIMUL LUCRU pe care-l observă Rio Turner intrând în sala de sosiri a Aeroportului Internațional Los Angeles fu gălăgia. Aeroporturile nu erau construcții menite să rămână tăcute, iar acest monstru enorm, lăbărțat era ca un stadion de fotbal în tumult.

Al doilea lucru pe care-l observă fu bunica lui.

Cu toate că trecuseră cinci ani de când o văzuse ultima oară, o detectă imediat. Era cu un cap mai

întalită decât restul lumii, îmbrăcată într-o salopetă turcoaz neon, cu rame negre și lentile groase la ochelari și cu o claie de păr alb sârmos.

Deși privea atent în jur, ei îi luă câteva clipe să-l observe.

— Rio? Tu ești, nu-i așa? Se opri o clipă să-l măsoare din priviri. Abia te-am recunoscut. Ești așa de...

Nu-și duse vorba până la capăt, și Rio se întrebă ce voise să spună. Oricum, n-avea de gând s-o întrebe. Își încrucișă defensiv mâinile la piept.

— Deci ai ajuns cu bine, se repezi ea spre el, cu o privire pe care el n-o înțelese. Mă bucur foarte mult că ești aici!

Și-l luă în brațe. Dar nu așa cum era el obișnuit – strâns, cald și protector. Bunica era făcută parcă din unghiuri și coate ascuțite și mirosea a mentă. Rio hotărî să numere până la trei înainte să nu mai suporte. Apoi se smulse din îmbrățișare.

— Rio, spuse ea cu voce șovăielnică. Obrajii i se pătasera cu stacojiu. A trecut mult timp, și știu că totul ți se pare probabil ciudat și de necrezut, dar, cât

ai să stai cu mine, vreau să te simți ca acasă. La urma urmei, sunt bunica ta.

Rio, care o ascultase coborând tot mai mult privirea în pământ, ridică la sfârșit ochii, surprins. Ea îi trimisese, de-a lungul timpului, felicitări de Crăciun și de ziua lui semnate „bunica“, dar lui i-ar fi fost greu să-și imagineze pe cineva care să semene mai puțin a bunică. Cel puțin în comparație cu cealaltă bunică, cea care purta papuci cu talpă groasă de cauciuc și căreia-i plăcea să-l cheme „rățușcă“ (deși ultima oară când se uitase în oglindă încă nu-i crescuseră aripi și cioc). Nu, persoana din fața lui nu arăta deloc a bunică, și Rio hotărî în sinea lui să-i spună pe numele mic, Fran.

Nu-i răspunse, așa că ea își frecă palmele între ele, deși nu era frig.

— Atunci hai mai bine s-o luăm din loc!

Rio refuză să i se ia valiza – se putea descurca foarte bine și singur – și o porni după bunica spre ieșire. În parcare ea se opri lângă un jeep acoperit cu un strat gros de praf.

El urcă pe locul din dreapta, trase centura și-și mușcă buzele încercând să ignore nevoia bruscă, urgentă de a merge la baie.

Ca și cum i-ar fi simțit disconfortul, Fran se întoarse spre el și păru că se pregătește să-i spună ceva. Dar, orice-ar fi fost, se opri din nou. Își dresе numai glasul și adăugă:

— Îmi pare rău... pentru mama ta.

Rio simți arsura bruscă a lacrimilor și se frecă furios la ochi, sperând că Fran nu-l văzuse. Ca să evite orice conversație, își pironi ostentativ privirea afară pe geam. După o scurtă pauză, bunica porni motorul cu un gest hotărât și o luară din loc.

Mama lui Rio se născuse și crescuse în California. Plecase de acolo când abia împlinise douăzeci de ani, mai întâi cu o bursă la New York, ca să studieze muzica, și apoi, după absolvire, la Londra, ca violonistă în orchestra filarmonică a orașului. În tot acest timp se întorsese acasă o singură dată, pe când Rio era bebeluș, când îl și luase cu ea.

Trecuse atâta vreme de atunci, încât el nu-și amintea nimic.

Dar, teoretic, fiindcă mama lui se născuse aici, el era pe jumătate american. Deși era o jumătate foarte mică, pentru că el trăise la Londra toți cei unsprezece ani și trei luni ai vieții sale și vorbea engleza cu accent britanic. Această lume îndepărtată și exotică a zilelor însorite fără capăt, a palmierilor înalți, legănați de vânt, și a plajelor aurii i se păruse întotdeauna un vis. Dar adevărul era că Rio își dorise toată viața să se întoarcă aici.

Însă nu așa.

Deschizând geamul mașinii, trase adânc în piept aerul Californiei. Din păcate, nu era cel mai înțelept lucru de făcut pe o autostradă aglomerată. Rio se îneacă și tuși, simțind cum plămâni i se încarcă de smog.

Asta era California? Totul părea atât de mare! Mașinile, indicatoarele rutiere, clădirile – chiar și cerul, arcuit deasupra lor într-o vastă tăcere violetă. Ca și cum mașina fusese luată pe sus și aruncată într-o

lume de uriași. Londra era o metropolă, dar nici nu se *compara* cu ceea ce vedea aici.

California e altfel, proclamase întotdeauna mama lui. Spunea că e pașnică, s-ar potrivi cu firea lui. Și că...

Rio închise geamul cu un pocnet. Apoi, ignorând tentativele bunicii de a lega o conversație, închise ochii și încercă să-și închipuie că trăiește încă într-un univers în care mama nu l-a trimis în celălalt capăt al lumii ca să stea cu cineva pe care abia dacă-l cunoaște.

CAPITOLUL DOI

Ocean Bay

PROBABIL ADORMISE la un moment dat, pentru că se trezi abia când mașina opri de tot.

— Am ajuns, spuse bunica. Bun-venit la Ocean Bay!

Lumina asfințitului se topise pe nesimțite, și Rio trebui să clipească de câteva ori ca să poată distinge contururile. Micul oraș de coastă Ocean Bay se afla cam la o oră de mers spre nord de Los Angeles. Acum

însă nu se vedea orașul propriu-zis. Bunica lui locuia la periferie, unde, în lumina lunii, Rio zări o casă uriașă de lemn, lăbărțată pe plajă. Era o construcție informă cu două etaje, vopsită din cap până-n picioare într-un verde pastel plăcut. Rio simți cum ceva se înmoaie înăuntrul lui. Ca și cum casa ar fi avut niște calități magice vindecătoare și ar fi putut rotunji chiar și cele mai ascuțite colțuri.

Se frecă la ochi. Apartamentul pe care îl împărțea cu mama lui la Londra era atât de mic, încât ar fi încăput probabil de cinci-șase ori în casa bunicii.

— E frumoasă, nu-i așa? murmură Fran cu o umbră de mândrie în glas.

Dar, dacă locuința i se păru deosebită, vuietul pe care-l auzi când ieși din mașină fu cu totul altceva. Un muget măreț, atotputernic, genul de sunet pe care-l poate scoate numai ceva extraordinar de puternic.

Vuietul oceanului.

Iar Rio, căruia nici măcar nu-i plăceau sunetele puternice, descoperi, spre surprinderea lui, că acesta era altfel. Îi simțea forța fremătându-i în corp și avu

dintr-odată dorința imperioasă de a sorbi senzația aceea până în rărunchi, ca să rupă centura durerii care-i strângea pieptul.

— O să ai suficient timp să te plimbi pe plajă, îi făcu Fran semn de pe treptele de la intrare. Hai înăuntru!

El o urmă șovăitor prin holul larg spre bucătărie, unde nu erau nici fotografii, nici desene de la școală, nici liste de cumpărături prinse neglijent în piuneze pe pereți, ca acasă la el. Nu erau nici măcar câni murdare, farfurii rămase de la masă sau resturi împrăștiate de biscuiți cu ghimbir. Era plină în schimb de aparate și ustensile de oțel lucios care străluceau atât de tare, încât Rio își vedea reflexia în ele – imaginea unui băiat slab, palid, cu o expresie prudentă și o claie de păr castaniu-deschis care nu stătea niciodată cuminte oricât l-ar fi pieptănat. Singura pată de culoare era tricoul lui galben preferat, pe care mama i-l cumpărase la ultima zi de naștere.

După câteva minute, Fran îi puse în față o farfurie aburindă.

— Legume cu chilli. După rețeta mea secretă. Ia și mănâncă!

— M-m-mulțumesc, răspuse Rio, revoltat de felul cum îi tremura vocea de fiecare dată când se simțea nervos. Tot ce știa despre bunica lui era că fusese pe vremuri directoare de școală, că locuise toată viața la Ocean Bay și că vorbea cu accent american.

Cât timp mănăcă, ea continuă să vorbească de pe cealaltă parte a mesei.

— Mă gândeam că mâine am putea face un tur al orașului. Eventual mergem la cumpărături sau... pot să-ți arăt portul sau chiar să urcăm în far! De sus se vede până departe, la kilometri întregi! E spectaculos. Sau, dacă ești obosit, putem pur și simplu să facem o plimbare pe plajă.

Și îl privi întrebătoare peste ochelari.

Rio fu tentat să-i răspundă, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Nu, nu venise aici ca să se distreze sau să meargă la cumpărături și în niciun caz nu ca să-și petreacă timpul cu cineva care nici măcar nu făcuse

parte din viața lui când el avusese cea mai mare nevoie de sprijin.

Din fericire, atenția bunicii fu distrasă de intrarea unei pisici albe pufoase, cu o pată neagră deasupra ochiului stâng, care-și anunță prezența cu un mieunat lacrimogen.

— Piratule! Aici erai! Vrei să faci cunoștință cu oaspetele nostru?

Motanul nu păru foarte interesat de noul locatar, dar Rio simți din nou că se înmoaie. Întotdeauna își dorise un animal de companie – fie și numai un hamster –, dar în apartamentul din Londra n-avuseseră voie. Se aplecă să mângâie pisica între urechi și ea îl răsplăti torcând sonor.

— El e nepotul meu, Rio. A venit tocmai de la Londra să stea cu noi în vacanță. Vrei să-i spui *hola*?

Rio nu știu dacă de vină fusese vocea caraghioasă cu care bunica îi vorbea Piratului – genul de voce cu care adulții se adresează unui bebeluș –, sau faptul că era el obosit după un zbor de douăsprezece ore, sau cuvântul *hola* pe care-l folosisese ea în loc de „salut“.

Poate toate la un loc. Dar, oricum ar fi fost, vorbele îi tâșniră din piept fără să le poată opri:

— Nu e nicio *vacanță!* Și n-am venit aici să mă distrez! Am venit doar pentru că nu s-a putut altfel!

Fran deschise gura și o închise la loc. Rio crezu că avea să spună ceva, dar ea nu făcu decât să-l alunge pe Pirat de la masă și apoi își făcu de lucru curățându-și salopeta de firele lui de păr.

Restul cinei decurse în tăcere.

Când se făcu ora de culcare, Rio urcă după bunica lui pe o scară șubredă de lemn, ascultând prin pereții casei freamătul oceanului. După ce-i arătă baia principală – cu cel mai mare spațiu de duș pe care-l văzuse el vreodată, unde ar fi încăput lejer doi elefanți –, Fran îl conduse pe o a doua scară până în vârful casei.

— Asta e camera ta, spuse ea, împingând ușa.

Era o mansardă boltită, încăpătoare, și ochii lui Rio se ațintiră imediat, nerăbdători, asupra patului dublu – mult mai mare decât patul lui îngust de acasă. Camera avea o fereastră mare dreptunghiulară,

ascunsă de jaluzele verticale bleumarin, și mirosea curat și proaspăt – și vag a dezinfectant.

Era un loc liniștit, hotărî el instinctiv. Îi dădea o senzație de confort, de căldură, de ceva familiar. Și nu se auzeau nicio mașină, niciun autobuz, nicio motocicletă. Doar valurile oceanului.

Se așteptase ca bunica să dispară pur și simplu, așa că fu uimit când își dădu seama că era încă acolo, în prag – o siluetă șovăielnică. Rio își puse valiza pe pat, îi desfăcu cataramele cu un pocnet și se strâmbă la mirosul de ghimbir al biscuiților pe care i-i împachetase mama. Era atât de puternic, încât aproape i se tăie răsuflarea.

— A fost camera ei.

— Cum? se răsuci el brusc. A mamei?

Bunica dădu din cap.

— Exersa la vioară ore întregi uite acolo, în fața ferestrei. Se văd încă urmele tălpilor ei pe dușumea.

Rio își întoarse privirea către locul unde arăta Fran. Podeaua era un pic mai întunecată și mai denivelată acolo, cu lemnul vizibil mai uzat decât în jur. Iar dacă

îți încordai privirea, puteai distinge amprenta vagă a două tălpi.

Rio se îndreptă reflex într-acolo, așezându-și tălpile cu grijă exact pe locul unde cu mulți ani înainte stătuse mama lui. Cum ea era minionă, urmele i se potriveau perfect. Simți lemnul cald sub degete – și mai simți ceva. Ceva viu și nemijlocit, tulburător. Fu ca și cum muzica ei s-ar fi ridicat prin corpul lui din străfundurile casei, unde se ascunsese în toți acești ani.

Rio închise ochii și avu impresia că mama e în cameră, chiar în fața lui, cu vioara sprijinită pe umăr, cu ochii luminoși...

— Îmi... îmi pare rău că lucrurile au ieșit așa, spuse Fran cu glas sugrumat. Auzind-o, Rio simți cum mușchii gâtului îi înțepenesc, și muzica se stinse brusc. Dar acum e într-un loc unde primește ajutor.

— O s-s-să se facă bine! răspunse Rio enervat. Într-o lună mă întorc acasă și... o să vezi! Totul va reveni la normal!

Fran dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

— Atunci, noapte bună! Ne vedem mâine-dimineață.